

عنوان مقاله:

نقش شرط فراگیر در حروفصل اختلافات سرمایهگذار خارجی و دولت میزبان در پرتو رویه دآوری ایکسید

محل انتشار:

مجله حقوقی بین المللی، دوره 35، شماره 59 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

توکل حبیب زاده - دانشیار گروه حقوق عمومی، دانشکده معارف اسلامی حقوق دانشگاه امام صادق (ع)

عفیفه غلامی - دانشجوی مقطع دکتری حقوق بین الملل دانشگاه مفید قم عضو کانون وکلای دادگستری فارس

خلاصه مقاله:

مبنای حقوقی دآوری در دعاوی سرمایهگذاری معمولاً معاهده دوجانبه، چندجانبه یا قرارداد سرمایهگذاری است. برخی از این معاهدات، تنها اختلافاتی را دربرمیگیرند که مربوط به تعهدات ناشی از خود معاهده باشد، یعنی صرفاً دعاوی ناشی از تخلفات عهدنامه‌های. اما برخی دیگر از معاهدات سرمایهگذاری با ایجاد تعهد در سطح حقوق بینالملل، سعی دارند دولت میزبان را به رعایت هرگونه تعهد لازمالاجرا در رابطه با سرمایهگذاریهای خارجی ملزم کنند. چنین مقرره و مقررات مشابه در اصطلاح، «شرط فراگیر» نامیده میشود، هرچند با نامهای دیگری نیز بهکار رفته است. شروطی از این دست بهمنظور حمایت مضاعف از سرمایهگذار و پوشش قراردادهای سرمایهگذاری میان کشورهای میزبان و سرمایهگذاران خارجی، در معاهدات دوجانبه سرمایهگذاری با عبارات مختلفی گنجانده میشوند. ازاینرو مراجع دآوری در برخورد با این شروط، تفاسیر متفاوتی ارائه کرده و گاهی به نتایج متعارضی دست یافته‌اند. این مطالعه، مروری بر خاستگاه و اهمیت عبارتپردازی این شرط در معاهدات سرمایهگذاری دوجانبه خواهد داشت؛ سپس به اثر، قلمرو و شرایط اعمال آن در رویه تفسیری دآوری ایکسید میپردازد و در صدد است تا بر مبنای تفسیر مضیق یا موسع از شرط فراگیر، رویه دآوری ایکسید را تحلیل کند.

کلمات کلیدی:

شرط فراگیر، معاهدات سرمایهگذاری، قراردادهای سرمایهگذاری، رویه دآوری، ایکسید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1187281>

